

TONJA ELBERS

NIET VOOR SOFTIES!

OVER EEN HERSENTUMOR, EEN STOUTE HOND
EN HONDERD ANDERE UITDAGINGEN

ILLUSTRATIES: ANDREA KRUIS

kluitman

Voor papa en mama †

NUR 283/W031601

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVI Tekst: Tonja Elbers

Co-auteur en redactie: Victoria Farkas

© MMXVI Illustraties: Andrea Kruis

Omslagontwerp: Hannah Weis-Roos

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

*‘Met ontzag, ontroering maar ook met groot
genoegen heb ik het boek van de dappere
Tonja Elbers gelezen.*

*Voor mij als behandelend neurochirurg ook zeer
goed om de andere kant van de behandeling te zien:
namelijk die van de opgroeiende patiënt.*

*Niet voor softies! is een must read voor vele
behandelaars van kinderen en jongvolwassenen
met kanker, en natuurlijk voor eenieder die dit
overkomt.’*

– Prof. dr. Wilco C. Peul,
Hoogleraar Algemene Neurochirurgie
Neurochirurg en Epidemioloog
Leids Universitair Medisch Centrum

Hoofdstuk 1

Klaar! Sanne staat op van haar schooltafeltje. Ze kijkt om zich heen. Al haar klasgenootjes zijn nog met een rood hoofd aan het ploeteren op hun proefwerk rekenen. Maar Sanne is al klaar. Ze is namelijk een van de besten van de klas.

Snel loopt ze naar de tafel van meester Willem en legt het proefwerk onder zijn neus.

Zuchtend kijkt meester Willem op zijn horloge en fluistert dan: 'Een kwartier. Tjongejongejonge, Sanne, wat duurde dat weer lang.'

Aan het begin van het schooljaar begreep ze de grapjes van de nieuwe meester niet en dacht ze telkens dat hij het serieus bedoelde. Inmiddels weet ze beter. Meester Willem is een grapjas. Toch is Sanne blij als hij naar haar knipoogt.

'Wat mij betreft mag je vast naar huis,' fluistert de meester zo zacht mogelijk om de andere kinderen niet te storen.

‘Yes!’ Dat is precies wat Sanne al hoopte. Ze wil zo snel mogelijk naar de manege. Vandaag start de inschrijving voor de dressuurwedstrijd. Die is over vier weken en Sanne weet zeker dat ze kan winnen, maar alleen als ze de kür op Bram kan rijden. Dat is haar lievelingspony. Hij is wit, maar omdat hij zo vaak buiten in de wei rolt, is hij meestal zwart en moet hij altijd lang geborsteld worden. Sanne vindt de naam Sneeuwzwartje beter bij Bram passen.

Terwijl Sanne haar tafeltje opruimt, ziet ze dat haar vriendin Samira nog altijd druk bezig is met het proefwerk. Normaal gesproken wacht ze op haar, maar vandaag heeft ze daar het geduld niet voor. Sanne wil als eerste op de manege zijn, want dan weet ze zeker dat ze op Bram de kür kan doen. Bram is heel populair en iedereen wil wel op hem rijden tijdens de dressuurproef. Met haar rugzak over één schouder loopt Sanne langs Samira. Die kijkt net op van haar blaadje. Ze gebaart dat Sanne niet hoeft te wachten tot ze klaar is. Sanne knikt dat ze het begrepen heeft.

‘Dag meester Willem,’ fluistert Sanne.

‘Dag Sanne, tot maandag, en vergeet niet je zwemkleding mee te nemen, hè.’

Snel schudt Sanne haar hoofd. Alsof ze zou vergeten dat ze maandag naar het zwembad gaan. Ze kijkt er al dagen naar uit. Volgende week wordt een heel gave week, want eerst viert meester Willem zijn verjaardag en woensdag vieren ze met de hele school kerst. Dan duurt het nog maar twee dagen voordat het kerstvakantie is.

In de gang trekt Sanne snel haar jas aan en holt dan naar de

trap. Daar botst ze bijna tegen juf Annie van groep 5 op. Sanne kan nog net haar pas inhouden. Zachtjes mompelt ze sorry en ze hoopt dat ze door kan lopen, maar juf Annie kijkt haar boos aan.

‘Sanne, hoe vaak heb ik nu al gezegd dat je in de school niet mag rennen, maar rustig moet lopen?’ Ze kijkt streng. Sanne staart naar de punten van haar schoenen en mompelt weer sorry.

‘Je weet dat ik dat erg vervelend vind. De lessen zijn nog bezig en je verstoort de rust met dat geren van je. Nou, wat heb je daarop te zeggen? En kijk me aan als ik tegen je spreek.’

Met een vuurrood hoofd kijkt Sanne op van haar schoenpunten. Ze vindt dat juf Annie altijd heel erg zeurt. ‘Sorry, juf Annie. Ik zal niet meer in de school rennen.’

‘Nou, vooruit dan maar. Je mag gaan, maar... lopend.’

Voorzichtig loopt Sanne de trap af en ook beneden in de lange gang loopt ze zo rustig mogelijk naar de uitgang. Maar zodra ze de drempel over is, rent ze naar haar fiets, haalt het slot eraf en scheurt van het schoolplein. Als juf Annie dat maar niet ziet, denkt ze. Maar ze trapt er niet minder hard door. Zo snel ze kan fietst ze door de straten.

Met piepende banden remt ze tien minuten later bij de manege af, en kwakt haar fiets tegen het hek. Hijgend en met een rood hoofd komt Sanne de kantine binnengerend. Haastig loopt ze naar Claudia, die net op dat moment het inschrijfformulier op het mededelingenbord ophangt. Lachend kijkt ze naar Sanne. ‘Nou, je bent de eerste, hoor! Bram is all yours.’

Sanne lacht terug. Gelukt. Blij schrijft ze zich in. Bram is van

haar. Yes! Ze draait zich om en ziet een paar meiden van een hogere groep binnenkomen. Ze lacht naar ze maar voelt tegelijk weer die drukkende koppijn waar ze al een tijdje last van heeft. Met twee handen duwt ze tegen haar voorhoofd. Dan wordt de pijn meestal wat minder. Het is al de derde keer deze week, bedenkt ze, en het is pas donderdag. En ze is haar paracetamol vergeten. Misschien heeft Claudia pijnstillers bij zich.

Het begint al drukker te worden en ze ziet ook Samira eindelijk binnenkomen. Claudia staat bij de bar. Ze praat met Kees. Meteen begint Sannes gezicht te gloeien. Maar niet door de hoofdpijn. Kees is zo leuk. Hij is de zoon van Claudia en al zestien. Hij zit niet meer op school, want dat vindt hij maar saai. Nu werkt hij in de kantine achter de bar.

‘Is het gelukt?’ vraagt Samira, waarmee ze op Bram doelt. Sanne knikt. Auw, haar hoofd doet zo’n pijn.

‘Kijk, Mitchy is nog vrij. Dan rij ik op haar,’ hoort Sanne Samira achter zich zeggen.

Sanne staat op en loopt naar Claudia. ‘Heb jij paracetamol?’

‘Nee, sorry, maar misschien zit er paracetamol in de EHBO-trommel. Kees, kun jij even kijken?’

Kees kijkt haar lachend aan. ‘Maar natuurlijk ga ik voor je kijken. Een mooie meid in nood moet gered worden.’

Sannes hoofd wordt nog roder. Het is maar goed dat Samira nog bij het mededelingenbord staat en dat Claudia inmiddels met een meisje uit haar groep staat te praten, want niemand hoeft te merken dat Kees haar zenuwachtig maakt.

Haar gezicht heeft weer zijn normale kleur als Kees terugkomt met een strip paracetamol en een glaasje water.

‘Dank je,’ mompelt Sanne verlegen, waarna ze twee tabletten uit de strip drukt en ze in haar mond steekt. Met het glaasje water slikt ze ze weg. Ze zet net het glas op de bar als Samira naast haar komt staan.

‘Heb je weer hoofdpijn?’ vraagt Samira.

Sanne knikt.

‘Vervelend.’

Samira is Sannes beste vriendin. Ze kennen elkaar al vanaf de peuterschool. Toen ze in groep 4 zaten, hebben ze afgesproken om voor altijd vriendinnen te blijven. Wat er ook gebeurt, hadden ze met hun spuw gezworen. Nu zitten ze alweer in groep 8. Volgend schooljaar gaan ze naar de middelbare school. Maar ook dat zal hen niet uit elkaar kunnen drijven. Niets kan hen uit elkaar drijven. Daar is Sanne zeker van.

‘Dames! Colaasje?’ vraagt Kees.

Sanne kijkt op haar horloge. Het is tien voor vier. Eigenlijk moet ze naar huis.

‘Eentje kan toch wel?’ vraagt Samira, die haar aarzeling opmerkt.

Eentje kan heus wel. En trouwens, opa en oma wonen bij hen in de straat. Aan de overkant. Als ze net zo snel als daarnet fietst, komt ze heus nog wel op tijd.

Kees zet twee colaasjes neer. ‘Proost, dames.’

‘Proost,’ joelen ze allebei, en dan klinken ze met hun glazen.

Sanne neemt net een slok als Babette en Angela erbij komen staan. Ze zitten bij Sanne in het paardrijlesgroepje.

‘Natuuuuuurlijk was Bram al bezet,’ zegt Angela met een pruillip.

Sanne lacht.

‘Nu zit ik op Bobo,’ gaat Angela verder.

Sanne, Samira en Babette barsten in lachen uit. Bobo is een soort stuiterbal met een staart. Zeker tijdens de dressuurles is er geen houden aan. Dan doet hij alleen wat hij zelf wil. Hij ziet er erg grappig uit, met zijn lange manen voor zijn ogen, maar Bobo is niet echt een paard om een wedstrijd mee te winnen.

‘Nog een colaatje, dames?’

Meteen voelt Sanne de vlinders in haar buik fladderen. Ze zou graag blijven, maar ze moet nu echt naar huis. Het is al bijna vier uur.

‘Nee, ik moet gaan,’ zegt Sanne en ze springt van de barkruk. Ze zegt haar vriendinnen gedag en fietst zo snel mogelijk huiswaarts. Gelukkig is die vervelende hoofdpijn verdwenen.

Thuis heeft Merel, haar zusje, haar jas al aan. Hun vader staat ongeduldig te wachten.

‘Vier uur is vier uur, Sanne. Geen tien over vier.’

‘Sorry pap,’ zegt ze berouwvol.

‘Vertel me dan tenminste dat het je gelukt is.’

Sanne kijkt op naar haar vader en begint te stralen. ‘Ja, ik mag op Bram rijden.’

‘Geweldig, meisje,’ zegt hij. ‘En nou, hup, naar Bob en Marie, jullie! Mama komt jullie om zes uur weer ophalen. Krijg ik dan nu eindelijk mijn kus?’ Vragend kijkt haar vader Sanne aan. Ze schiet in de lach.

‘Nou, vooruit dan maar,’ zegt Sanne en ze geeft haar vader een zoen. Samen met Merel steekt Sanne de straat over. Oma

Marie staat al in de deuropening op hen te wachten. Ze zwaait. Net als altijd. Merel zwaait uitbundig terug. Sanne glimlacht naar oma, die ze gewoon Marie noemt. Haar opa en oma willen liever met hun voornaam aangesproken worden: 'Noem ons maar Bob en Marie, anders voelen we ons zo oud.'

Sanne vindt Bob en Marie heel bijzonder en ze zijn absoluut niet zoals de meeste opa's en oma's. Ze hebben vroeger in een circus gewerkt. Bob was er zelfs de directeur. Soms vertellen ze spannende verhalen over vroeger maar niet zo vaak, want Bob wordt er verdrietig van omdat hij het zo mist. 'Het was de beste tijd uit mijn leven,' zegt hij altijd.

Als Sanne de woonkamer in loopt, komt Boris haar keffend tegemoet. Ze moet haar best doen om niet over hem te struikelen. Boris loopt tussen haar benen, springt tegen haar aan en rent rondjes om haar heen. Sanne bukt lachend om hem te aaien. 'Ja, het is al goed.'

'Boris, af,' roept Bob vanuit zijn fauteuil, die in de hoek van de kamer staat. Boris rent meteen naar Bob toe en gaat daar vrolijk verder met druk zijn.

Sanne lacht. 'Jullie gingen toch met hem naar puppencyrusus? Om hem te leren hoe hij zich moet gedragen?'

Bob knipoogt. 'Ik moet nog veel leren.'

'En Boris ook,' vult Marie haar man aan. 'Maar we hebben pas één les gehad.'

'Hallo meiden!' zegt opa Bob en hij steekt zijn armen naar hen uit. 'Wat heerlijk dat jullie er weer zijn. Wat gaan we vandaag doen?'

Sanne en Merel geven hun opa een kus op zijn wang.

‘Wil je nog eens vertellen waar Boris vandaan komt?’ vraagt Sanne, terwijl ze met Merel op de bank kruipt.

Bob begint te glimlachen. ‘Dat is inderdaad een mooi verhaal.’

‘Dan ga ik limonade maken. Dat lusten jullie vast wel.’

Sanne en Merel knikken.

‘Jullie weten dat Marie en ik van de zomer in Griekenland op vakantie zijn geweest, toch?’

Sanne knikt.

‘We logeerden in een grote, luxe villa. Geweldig was het. We zaten altijd buiten. Op een avond kwam er een heel klein, nat, vies beestje het terras op lopen.’ Bob glimlacht even. ‘Voordat we het wisten had meneer een eigen stoel en een naam. Tja, en je laat zo’n lief beestje dan niet buiten slapen. Marie heeft hem mee naar binnen genomen en helemaal geborsteld en geföhnd. Hij zag er toen zo schattig uit.’

Sanne ziet het al helemaal voor zich: een hondje met een grote kuif dat naar shampoo ruikt en prinsheerlijk op bed ligt. Ernaast ligt Bobs vrouw en helemaal aan de zijkant, op het randje van het bed, ligt Bob zelf. O, wat zou ze graag ook een hondje willen.

‘Nou ja, en eenmaal binnen sliep meneer al snel op het kussen van Marie. Jullie begrijpen wel dat toen we naar huis gingen, ik een keuze moest maken: met vrouw én hondje, of alleen naar huis.’

‘En toen heeft hij heel wijselijk voor dat eerste gekozen,’ zegt Marie, terwijl ze met een dienblad met limonadeglazen erop de woonkamer binnenloopt. Meteen begint Boris te kwispelen.

Hoofdstuk 2

Het weekend is voorbijgevlogen. Normaal vindt Sanne de weekenden veel te kort duren, maar vandaag is het juist fijn dat het maandag is. Meester Willem is jarig en dat viert hij met de klas in het zwembad. Sanne is dol op zwemmen. Ze heeft zelfs speciaal een nieuwe bikini gekocht.

‘Sanne, opstaan! Het is al zeven uur geweest. Kom op, meisje, straks kom je nog te laat,’ roept haar moeder vanuit de badkamer. Aan de geluiden te horen is ze Merels tanden aan het poetsen.

Vrolijk staat Sanne op. Yes, met de hele klas zwemmen. Ze heeft er heel veel zin in. Haar bloemetjesbikini ligt al klaar, samen met de badhanddoek en haar borstel. Met haar wijsvinger streelt Sanne over een bloem op de bikini, als haar vader haar slaapkamer komt binnenlopen. ‘Zo, een beetje zin in vandaag?’

Met een grote glimlach draait Sanne zich om. ‘Echt wel! Ik hoop dat we die grote mat in het water mogen gebruiken.’

Haar vader fronst. 'Maar dan kun je toch helemaal niet meer zwemmen?'

Sanne lacht. 'Natuurlijk wel. De mat is het eiland waar je naartoe kunt zwemmen en je kunt eromheen zwemmen en...'

Sannes vader steekt zijn hand op. 'Oké, ik snap het. Douchen jij!'

'Moet dat echt? Ik ga zo toch zwemmen?'

'En dan zeker stinkend het water in?'

Sannes vader grijpt haar beet, tilt haar in één keer op en loopt met haar naar de badkamer, waar Sannes moeder net klaar is met Merel. 'Ik kom een smerig pakketje afleveren.'

Merel gilt van plezier. Haar moeder houdt de douchedeur open als haar vader Sanne onder de douche zet en de kraan opent. Sanne gilt het uit. 'Maar ik heb mijn pyjama nog aan!'

'Ja, die pyjama mag ook weleens gewassen worden,' roept papa, terwijl hij de badkamer verlaat.

Sanne ligt helemaal in een deuk. Dit is nog eens een leuke manier om wakker te worden. Ze trekt haar kletsnatte pyjama uit en zeept zich in met de nieuwe douchegel van Bob en Marie. Mmm, wat zal ze lekker ruiken.

Vrolijk zingt ze een lied dat ze net op school heeft geleerd. 'Oh when the saints, go marching in, oh when the saints go marching in...!'

Dan klinkt er een geluid onder haar voeten. Sanne stopt meteen met zingen en luistert aandachtig naar het rare geluid. Het lijkt net alsof er beneden iemand met iets tegen het plafond tikt. Dan stopt het geluid. 'Zeg, let je op de lampen met je gezang?' brult haar vader vanuit de keuken. Sanne grinnikt. Haar vader

stond vast en zeker met de bezemsteel tegen het plafond te tikken. Maffe vader. Dan begint ze weer keihard te zingen.

‘Oh when the saints, go marching in, oh when the saints go marchin’ in...!’

Ze proest het uit als ze het gebonk weer hoort, maar in plaats van op te houden zingt ze nog een couplet uit volle borst. Dan draait ze de kraan dicht, droogt zich af en loopt naar haar kamer.

‘Wat wil je op je brood?’ roept haar vader onder aan de trap.

Sanne denkt even na. ‘Jam!’ schreeuwt ze naar beneden.

‘Oké,’ roept haar vader terug.

In haar kamer kleedt Sanne zich snel aan, kamt haar lange haren en maakt er twee vlechten in. Dan grist ze haar zwemspullen van de kast en rent de trap af.

‘Zo, wie ruikt hier zo lekker?’ Sannes vader kijkt vragend de keuken rond, waarna zijn blik op Sanne blijft hangen. ‘Veel beter. En nu, snel ontbijten en naar school, anders kom je te laat en gaat het hele zwemfeestje aan je neus voorbij.’

Een half uur later stapt de klas van Sanne het zwembad binnen. Meester Willem telt hen allemaal nog eens en gaat dan betalen. De meiden mogen vast naar de meidenkleedkamer, terwijl de jongens even op de meester moeten wachten. Snel kleden Sanne en Samira zich om.

Samira is als eerste klaar, Sanne als tweede.

Gearmd lopen ze vrolijk naar de douches en gaan eronder staan.

‘Mooie bikini. Waar heb je die gekocht?’ wil Samira weten.

‘Bij de H&M. Speciaal voor vandaag.’

Samira knikt.

Peter en Daan staan ook in de douches. Ze kijken naar de nieuwe bikini van Sanne.

‘Sanne, jij hebt echt al grote tieten!’ roept Peter ineens heel hard. Daan ligt in een deuk.

Met een rood hoofd kijkt Sanne de andere kant op. Zelf is ze echt niet blij dat ze als eerste meisje uit de klas al borsten begint te krijgen.

‘Misschien kun je beter onder de douche blijven staan,’ grinnikt Daan. ‘Als je je te veel beweegt, floepen ze eruit.’

‘Ze kan er anders wel een goed bommetje mee maken,’ roept Peter.

‘Twee bommetjes, eentje links en eentje rechts.’

Sannes klasgenoten geven elkaar een high five en lopen dan schaterend naar het zwembad.

Sanne zucht diep. De lol is er nu wel een beetje vanaf. Ze begrijpt niet waarom Peter en Daan haar altijd moeten hebben. Wat heeft ze hen nou aangedaan?

‘Niets van aantrekken, hoor,’ zegt Samira. ‘We gaan er een superleuke ochtend van maken. Kom, wie het eerste in het zwembad is.’

Meteen snelt Samira de douche uit.

‘Hé, dat is niet eerlijk,’ roept Sanne haar vriendin lachend na. Ze gaat snel achter haar aan, de smalle gang door die naar het zwembad leidt. Dan blijft Sanne ineens staan. Een paar andere klasgenoten, die vlak achter haar lopen, botsen bijna tegen haar op.

‘Wat doe je nou!’ Meester Willem loopt snel naar Sanne en kijkt haar aan.

Sanne grijpt naar haar hoofd en krijgt een wit gezicht. Ze voelt zich ineens heel misselijk.

De meester schrikt ervan. ‘Gaan jullie maar alvast zwemmen, jongens,’ zegt hij tegen de rest van de klas. Dan neemt hij Sanne mee naar de zijkant. Daar laat hij haar in de stenen vensterbank plaatsnemen. Hij gaat op zijn hurken vlak voor haar zitten. ‘Gaaf het wel? Wat is er aan de hand?’

Sanne kijkt een beetje suf voor zich uit. ‘Ik weet het niet zo goed. Ik heb ineens zo’n hoofdpijn.’

‘Ik zal een paracetamol en wat te drinken voor je halen. Blijf jij hier even rustig zitten.’

Sanne baalt er stevig van. Van een afstandje kijkt Samira bezorgd toe. Sanne zwaait slap naar haar, terwijl ze naar haar glimlacht.

Dan komt meester Willem weer terug. In zijn ene hand houdt hij een glas limonade, in zijn andere hand een paracetamol. ‘Hier, slik deze maar.’ Hij geeft haar het tablet en de limonade.

Sanne stopt de paracetamol meteen in haar mond en neemt daarna een flinke slok van de limonade.

‘Gaaf het weer een beetje, meisje?’ wil de meester weten.

Sanne schudt haar hoofd. ‘Ik heb echt heel veel hoofdpijn.’

Wat balen is dit, zeg! Eindelijk doen ze een keer iets leuks met de klas en dan krijgt ze weer hoofdpijn. Sip kijkt ze voor zich uit.

‘Weet je wat?’ zegt meester Willem. ‘Ik vraag aan Samira of ze met jou naar het bubbelbad gaat. Dan kun je even bijkomen.’

Sanne knikt, langzaam staat ze op. Samen met de meester loopt ze naar het bubbelbad.

‘Alex en Mark, gaan jullie er even uit. Sanne moet een beetje tot rust komen. Ze heeft hoofdpijn.’

Mopperend komen ze eruit, maar ze zijn hun gemopper al gauw weer vergeten als ze een bommetje in het diepe maken.

‘Ga jij er maar vast in, dan roep ik Samira,’ zegt meester Willem, waarna hij wegloopt.

Het bubbelbad is lekker warm. De bubbels kietelen. Heerlijk. Samira gaat naast Sanne in het bubbelbad zitten.

‘Gaat het weer een beetje?’ vraagt Samira. Ze kijkt haar vriendin bezorgd aan.

Sanne haalt haar schouders op. ‘Gaat wel.’

Samira legt haar hand op Sannes voorhoofd. ‘Je hebt geen koorts. Doe je mond eens open!’

Sanne doet haar mond open. Samira kijkt erin. ‘Nee, ook geen rare groenpaarse pukkeltjesuitslag.’

Sanne lacht slapjes.

‘Voel je je alweer wat beter?’ Meester Willem staat naast het bubbelbad en kijkt Sanne bezorgd aan.

Sanne knikt zachtjes, maar eigenlijk heeft ze nog steeds hoofdpijn. Als ze uitgebubbeld zijn, duikt Samira het grote zwembad in. Sanne loopt terug naar de douches en gaat onder de douche staan. Verdrietig spoelt ze het bubbelbadwater van zich af, waarna ze zich afdroogt en weer aankleedt. De rest van het zwemfeest zit Sanne in de kantine met uitzicht op het zwembad. Ze voelt zich verschrikkelijk en dat komt niet alleen door de hoofdpijn. Haar hele klas maakt plezier, behalve zij.

Stom hoofd. Ze had zich zo op vandaag verheugd.

Ook in de bus terug naar school zegt Sanne niet veel. Stilletjes zit ze in een hoekje en kijkt uit het raam naar buiten. Eenmaal bij de school stapt Sanne als laatste uit. Met een bezorgde blik in zijn ogen komt meester Willem naast haar staan. 'Zal ik je moeder bellen om te vragen of ze je op komt halen?'

Sanne schudt haar hoofd. 'Ik bel zelf wel even.'

De meester knikt. 'Dat is goed. En dan moet je maar naar huis gaan.'

Sanne baalt. Vanmiddag is er een spelletjesmiddag, met taart, chips, snoep en limonade. Dat had meester Willem vrijdag gezegd. Een traan glijdt over haar wang naar beneden. Snel veegt ze hem weg. Niemand hoeft te zien dat ze huilt.

'Beterschap, Sanne,' zegt meester Willem dan.

Sanne haalt haar schouders op. Ze is boos. Boos op haar hoofdpijn. Samira mag van meester Willem met Sanne mee naar het fietsenhok lopen.

'Zal ik vanmiddag bij je langskomen?' vraagt Samira. 'Dan gaan we op de computer spelen.'

Sanne denkt even na. Ze wil heel erg graag dat haar vriendin langskomt, maar toch schudt ze haar hoofd. 'Ik heb te veel hoofdpijn. Ik denk niet dat het vanmiddag al over is.'

Samira knikt. 'Beterschap.'

Sanne knikt, stapt dan op haar fiets en rijdt langzaam naar huis.

Haar moeder staat al in de deuropening als Sanne aan komt rijden. Bezorgd kijkt ze naar Sanne. 'Heb je nog steeds zo'n hoof...?' Maar midden in de zin stopt Sannes moeder ineens en

kijkt Sanne aandachtig aan. 'Je ogen zijn helemaal rood en je gezicht is spierwit.'

'Mijn hoofd doet zo'n pijn. Ik kon zelfs niet meedoen in het zwembad.'

'Och meisje, stil maar,' zegt haar moeder en ze drukt Sanne tegen zich aan. 'Ik ga de huisarts bellen.'

Sanne knikt langzaam.

'Ga maar op de bank liggen. Ik haal zo een paracetamol voor je.'

'Ik heb vanmorgen ook al een paracetamol geslikt.'

Haar moeder kijkt bedenkelijk. 'En die heeft niet geholpen?'

Sanne schudt haar hoofd.

'Hmm, vreemd. Ga maar even televisiekijken. Dan bel ik de dokter.'

Voordat Sannes moeder gaat bellen, maakt ze een kopje thee en ze geeft er een stroopwafel bij.

Na tien minuten is Sannes moeder terug in de huiskamer. 'We hebben morgenvroeg een afspraak.'

Sanne knikt. Ze kan zich niet meer herinneren hoe de dokter eruitziet.